

În al doilea rând, încălcarea articolului 7 alineatul (1) și a articolului 8 alineatul (1) din Regulamentul (CE) nr. 1049/2001 prin lipsa motivării amănunțite a refuzului accesului la fiecare document. Pentru a fi îndeplinite condițiile unei excepții, este necesară comunicarea în scris, în termenul prevăzut, a motivării amănunțite a refuzului accesului la fiecare document. La 9 februarie 2010, data expirării termenului limită prevăzut de regulament, Comisia a refuzat să divulge documentele restante și nu a oferit motivarea amănunțită pentru refuzul accesului la acestea, astfel cum impune regulamentul și jurisprudența.

În plus, reclamantele invocă încălcarea articolului 4 din Regulamentul (CE) nr. 1049/2001 prin nerealizarea unei evaluări concrete, individuale a conținutului fiecărui document. Comisia trebuie să realizeze o evaluare concretă, individuală a conținutului fiecărui document pentru a stabili dacă documentul sau o parte a acestuia intră în cadrul unei excepții de la regula generală că toate documentele ar trebui făcute accesibile. La 9 februarie 2010, data expirării termenului limită prevăzut de regulament, Comisia a recunoscut că nu a fost efectuată această analiză cu privire la documentele solicitate și, în măsura în care ar fi fost efectuată vreo analiză, aceasta nu a fost pusă la dispoziția reclamantelor.

În continuare, reclamantele invocă încălcarea articolului 4 alineatul (3) din Regulamentul (CE) nr. 1049/2001 și a articolului 6 alineatul (1) din Regulamentul (CE) nr. 1367/2006 prin aplicarea nelegală a excepției prevăzute la articolul 4 alineatul (3). Comisia a invocat inițial excepția prevăzută la articolul 4 alineatul (3) pentru aproximativ 200 de documente. La 9 februarie 2010, data expirării termenului limită prevăzut de regulament, Comisia nu a divulgat documentele. Pentru a invoca excepția prevăzută la articolul 4 alineatul (3), Comisia trebuie să arate că documentul sau informații cuprinse de acesta ar aduce grav atingere procesului său decizional. Reclamantele susțin că documentele — care conțin informații privind mediul referitoare la emisii — nu ar aduce grav atingere procesului decizional al Comisiei și, în măsura în care vreun document ar îndeplini condițiile aplicării unei excepții, ar exista un interes public superior care justifică divulgarea acestuia.

De asemenea, reclamantele invocă încălcarea articolului 4 alineatul (6) din Regulamentul (CE) nr. 1049/2001 prin neredactarea documentelor. În cazul în care Comisia refuză divulgarea anumitor documente, aceasta trebuie să ia în considerare, în măsura posibilului, redactarea acelor secțiuni care îndeplinesc condițiile aplicării unei excepții și divulgarea acelor părți care nu intră în cadrul excepției. Reclamantele susțin că pârâta nu a luat în considerare și nu a realizat redactarea și, prin urmare, a refuzat accesul la informații sau la părți din documente care ar fi trebuit divulgate.

În sfârșit, se arată că pârâta a încălcat articolul 4 alineatul (7) din Regulamentul (CE) nr. 1049/2001 prin neidentificarea perioadei de aplicare a excepției prevăzute la articolul 4 alineatul (3). În cazul în care refuză divulgarea documentelor solicitate sau a unor părți din acestea, Comisia trebuie să identifice perioada în care se aplică excepția. Reclamantele susțin că pârâta nu a apreciat și nu a transmis perioada care s-ar aplica unei invocări valabile a excepției.

(¹) Regulamentul (CE) nr. 1049/2001 al Parlamentului European și al Consiliului din 30 mai 2001 privind accesul public la documentele Parlamentului European, ale Consiliului și ale Comisiei (JO L 145, p. 43, Ediție specială, 01/vol. 3, p. 176).

(²) Regulamentul (CE) nr. 1367/2006 al Parlamentului European și al Consiliului din 6 septembrie 2006 privind aplicarea, pentru instituțiile și organismele comunitare, a dispozițiilor Convenției de la Aarhus privind accesul la informație, participarea publicului la luarea deciziilor și accesul la justiție în domeniul mediului (JO L 264, p. 13, Ediție specială, 15/vol. 17, p. 126).

(³) Directiva 2009/28/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 23 aprilie 2009 privind promovarea utilizării energiei din surse regenerabile, de modificare și ulterior de abrogare a Directivelor 2001/77/CE și 2003/30/CE (Text cu relevanță pentru SEE) (JO L 140, p. 16).

Acțiune introdusă la 11 martie 2010 — Conte și alții/Consiliul

(Cauza T-121/10)

(2010/C 134/72)

Limba de procedură: italiana

Părțile

Reclamantii: Giovanni Conte (Pomezia, Italia), Casa del Pescatore Soc. coop. rl (Civitanova Marche, Italia), Guidotti Giovanni & Figli Snc (Termoli, Italia), Organizzazione di produttori della pesca di Civitanova Marche Soc. coop. rl (Civitanova Marche, Italia), Consorzio gestione mercato ittico Manfredonia Soc. coop. rl (Cogemim) (Manfredonia, Italia) (reprezentanți: P. Cavasola, avocat, G. Micucci, avocat, V. Cannizzaro, avocat)

Pârât: Consiliul Uniunii Europene

Concluziile reclamantilor

— Anularea regulamentului atacat;

— obligarea Consiliului la plata cheltuielilor de judecată.

Motivele și principalele argumente

Prezenta acțiune este îndreptată împotriva Regulamentului (CE) nr. 1224/2009 al Consiliului din 20 noiembrie 2009 de stabilire a unui sistem comunitar de control pentru asigurarea respectării normelor politicii comune în domeniul pescuitului, de modificare a Regulamentelor (CE) nr. 847/96, (CE) nr. 2371/2002, (CE) nr. 811/2004, (CE) nr. 768/2005, (CE) nr. 2115/2005, (CE) nr. 2166/2005, (CE) nr. 388/2006, (CE) nr. 509/2007, (CE) nr. 676/2007, (CE) nr. 1098/2007, (CE) nr. 1300/2008, (CE) nr. 1342/2008 și de abrogare a Regulamentelor (CEE) nr. 2847/93, (CE) nr. 1627/94 și (CE) nr. 1966/2006.

Toți reclamanții din prezenta cauză sunt operatori din domeniul pescuitului cărora li se aplică obligațiile prevăzute de dispozițiile regulamentului atacat.

În susținerea pretențiilor lor, aceștia invocă următoarele motive:

1. Nevaliditatea articolului 9 alineatele (2) și (3) și a articolului 10 alineatele (1) și (2) din regulamentul atacat, în măsura în care aceste dispoziții prevăd, pentru navele de pescuit cu o lungime mai mare de 15 metri, obligația necondiționată de a se echipa cu un dublu sistem de control: sistem de monitorizare a navelor prin satelit, prevăzut la articolul 9, precum și, în plus, sistemul de identificare automată. Este vorba despre două sisteme diferite de control care au, în esență, același rol. Această obligație nu este motivată în mod corespunzător. Aceasta pare, în plus, contrară principiului proporționalității în ceea ce privește necesitatea și caracterul adecvat al măsurii. Obligația de a se echipa cu un dublu sistem de control presupune, în plus, o sarcină financiară pentru reclamanți care nu este justificată de nicio cerință rezonabilă.
2. Nevaliditatea articolelor 15 și 17 din regulamentul atacat, în măsura în care aceste dispoziții prevăd o obligație în sarcina navelor de pescuit cu o lungime de 12 metri sau mai mare de a transmite zilnic anumite informații, în orice caz înainte de intrarea în port sau chiar cu patru ore înainte de intrarea în port. Potrivit reclamanților, o asemenea obligație este nerezonabilă, disproporționată și chiar imposibil de îndeplinit. În special pentru navele de pescuit implicate în activitatea de pescuit în cantități mici, în zone de pescuit situate la câteva ore de navigație de porturi, o astfel de obligație este imposibil de îndeplinit cu excepția cazului în care nava de pescuit ar fi blocată în afara portului în așteptarea curgerii termenelor.
3. Nevaliditatea sistemului de supraveghere și a inspecțiilor, în măsura în care regulamentul atacat prevede o obligație necondiționată de permitere a accesului în încăperile navei, precum și la fișierele și la documentele informatice și de acceptare a unor forme de inspecție și de solicitare de informații din partea unor funcționari care acționează fără niciun mandat din partea autorității judecătorești și care nu sunt supuși controlului organelor de poliție judiciară. În acest fel ar fi încălcate drepturile la respectarea confidențialității, a domiciliului, a vieții private și personale, precum și

dreptul la apărare în diversele sale forme. Un asemenea control, pe lângă încălcarea drepturilor fundamentale menționate mai sus, conduce, din cauza caracterului său invaziv, la golirea de conținut a dreptului operatorului din domeniul pescuitului de a și exercita o libertate economică ce este garantată de tratatele constitutive. Un motiv specific de nevaliditate privește articolul 82, care conferă funcționarilor care efectuează inspecția competența de a adopta măsurile de conservare a probelor unor eventuale încălcări.

4. Nevaliditatea articolului 73 alineatul (8) din regulamentul atacat, în măsura în care această dispoziție prevede dreptul statelor membre de a imputa operatorilor din domeniul pescuitului costurile sistemului de supraveghere. Reclamanții susțin în acest sens că dispoziția este vădit nevalidă în măsura în care contravine principiului repartizării sociale a cheltuielilor necesare pentru realizarea intereselor publice.
5. Nevaliditatea articolului 92 din regulamentul atacat, în măsura în care această dispoziție prevede un sistem de transfer al responsabilității pentru eventualele încălcări care, indiferent de autorul acestora, sfârșesc prin a fi imputate proprietarului navei de pescuit și asupra eventualilor avânzi cauză. Reclamanții susțin în această privință că norma contravine principiului caracterului personal al răspunderii, principiului protecției proprietății private și principiului proporționalității în măsura în care această normă nu vizează în mod rațional evitarea eludării regimului de sancțiuni.
6. Nevaliditatea articolului 103 din regulamentul atacat, în măsura în care această dispoziție prevede că nerespectarea de către un stat a obligațiilor prevăzute de regulament poate determina suspendarea ajutorului financiar prevăzut de Regulamentele 1198/2006 ⁽¹⁾ și 861/2006 ⁽²⁾. Potrivit reclamanților, suspendarea ajutoarelor presupune un transfer al responsabilității statului în sarcina particularilor care sunt, așadar, obligați să suporte consecințele prejudiciabile ale unui comportament al statului. Această formă de transfer al sancțiunii încalcă principiul caracterului personal al sancțiunii și principiul proporționalității.
7. Nevaliditatea articolului 14 alineatele (1), (2), (3), (4) și (5), a articolului 17 alineatul (1), a articolului 58 alineatele (1), (2), (3) și (5), a articolului 59 alineatele (2) și (3), a articolului 60 alineatele (4) și (5), a articolului 62 alineatul (1), a articolului 63 alineatul (1), a articolelor 64 și 65, a articolului 66 alineatele (1) și (3), a articolului 67 alineatul (1) și a articolului 68 din regulamentul atacat. Reclamanții susțin în acest sens că regulamentul menționat se întemeiază numai pe articolul 37 din Tratatul CE, care permite punerea în aplicare a unei politici comune în domeniul pescuitului, și că măsurile prevăzute de regulament nu ar fi legitime decât dacă ar servi politica în domeniul pescuitului pusă în aplicare de instituțiile comunitare prin intermediul diferitelor

acte. Or, dispozițiile menționate mai sus nu privesc sectoare și specii supuse politicii comune în domeniul pescuitului și, prin urmare, nu intră în domeniul de aplicare al articolului 37 din Tratatul CE.

(¹) Regulamentul (CE) nr. 1198/2006 al Consiliului din 27 iulie 2006 privind Fondul european pentru pescuit.

(²) Regulamentul (CE) nr. 861/2006 al Consiliului din 22 mai 2006 de stabilire a măsurilor financiare comunitare privind punerea în aplicare a politicii comune în domeniul pescuitului și în domeniul dreptului mării.

Motivele invocate: încălcarea articolului 7 alineatul (1) litera (c) din Regulamentul (CE) nr. 207/2009 (¹), în măsura în care marca solicitată nu are un caracter direct descriptiv cu privire la produsele vizate, și încălcarea articolului 7 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul nr. 207/2009, întrucât acest semn nu este lipsit de caracter distinctiv.

(¹) Regulamentul (CE) nr. 207/2009 al Consiliului din 26 februarie 2009 privind marca comunitară (JO 2009, L 78, p. 1)

Acțiune introdusă la 18 martie 2010 — Hartmann/OAPI (Complete)

(Cauza T-123/10)

(2010/C 134/73)

Limba de procedură: germana

Părțile

Reclamantă: Paul Hartmann AG (Heidenheim, Germania) (reprezentant: N. Aicher, avocat)

Pârât: Oficiul pentru Armonizare în cadrul Pieței Interne (mărci, desene și modele industriale)

Concluziile reclamantei

— Anularea Deciziei Camerei a patra de recurs a Oficiului pentru Armonizare în cadrul Pieței Interne (mărci, desene și modele industriale) din 20 ianuarie 2010 în cauza R 601/2009-4

— obligarea pârâtului la plata cheltuielilor de judecată, inclusiv a cheltuielilor aferente procedurii care s-a aflat pe rolul camerei de recurs.

Motivele și principalele argumente

Marca comunitară vizată: marca verbală „Complete” pentru produse din clasele 5 și 10

Decizia examinatorului: respingerea cererii de înregistrare

Decizia camerei de recurs: respingerea căii de atac

Acțiune introdusă la 17 martie 2010 — Lidl Stiftung/OAPI — Vinotasia (VITASIA)

(Cauza T-124/10)

(2010/C 134/74)

Limba în care a fost formulată acțiunea: germana

Părțile

Reclamantă: Lidl Stiftung & Co. KG (Neckarsulm, Germania) (reprezentanți: M. Schaeffer și A. Marx, avocați)

Pârât: Oficiul pentru Armonizare în cadrul Pieței Interne (mărci, desene și modele industriale)

Cealaltă parte în procedura care s-a aflat pe rolul camerei de recurs: Vinotasia GmbH (Koblenz, Germania)

Concluziile reclamantei

— Anularea Deciziei Camerei a patra de recurs a OAPI din 14 ianuarie 2010 în cauza R 1054/2008-4,

— respingerea cererii de opoziție nr. B 1 027 947, introdusă la 30 iunie 2006, în măsura în care a fost admisă prin Decizia diviziei de opoziție din 30 mai 2008,

— obligarea pârâtului la plata cheltuielilor de judecată efectuate în cadrul procedurii în fața Tribunalului, precum și a cheltuielilor de judecată aferente procedurii care s-a aflat pe rolul Camerei a patra de recurs a Oficiului pentru Armonizare în cadrul Pieței Interne (mărci, desene și modele industriale)